

“Twitter posa en evidència els vicis del periodisme”

Twitter ha canviat per complet el periodisme? Qualsevol pot ser periodista, ara mateix?

—Tot just aquesta és la provocació inicial que plantejo al llibre. Hi ha molts canvis tecnològics, fins al punt que la combinació de les xarxes socials i els dispositius mòbils ha alterat els hàbits d'accedir a la informació. La gent ara s'informa d'una altra manera. Davant això, els periodistes podem morir o adaptar-nos-hi. I és clar, jo proposo de mantenir l'ofici, ni que sigui repensant-lo. Som en una cruïlla.

—Abans de Twitter ja hi havia Facebook, que, de fet, compta molts més usuaris. Per quin motiu Twitter s'adiu més al periodisme?

—Fins l'arribada de les xarxes socials, si volies difondre un missatge massivament, havies de tenir una rotativa, una antena o una xarxa de repetidors. Amb internet, aquest monopoli s'ha ensorrat, qualsevol persona pot comunicar allò que li vingui de gust. Dit això, Twitter té una penetració més fàcil als dispositius mòbils que no Facebook, ha esdevingut una eina d'immediatesa, allò que els anglosaxons diuen *breaking news*. Molts periodistes hem deixat de mirar els teletips i hem passat a mirar exclusivament Twitter. Amb Twitter en tenim prou, per saber quina és l'última cosa que ha passat. A més, ens permet contactar amb les fonts a cada moment i veure les imatges i els comentaris de cada notícia. Després de Twitter, el periodisme mai més no tornarà a ser com abans.

—Tot no són avantatges. Les xarxes socials permeten la difusió de rumors sense confirmar i, d'altra banda, precaritzen encara més la professió.

—Twitter posa en evidència els vicis i les males pràctiques del periodisme. No sols triomfa per la tecnologia, s'aprofita de la desconfiança de la població envers els mitjans informatius. Fa tres anys un munt de gent va sortir als carrers cridant

Albert Sáez, periodista, és l'actual director adjunt d'“El Periódico de Catalunya”. A “El periodisme després de Twitter. Notes per a repensar un ofici” explica els canvis –i reptes– que comporten les noves tecnologies.

“no ens representen” i “no ens diuen la veritat”, en aquest segon cas adreçat als periodistes i els mitjans, que monopolitzaven la informació. D'aquí el repte que tenim al davant. El periodisme ja no és

qui decideix què es publica i què no, però ha d'encarregar-se de verificar totes i cadascuna de les informacions, extreure alguns mecanismes d'anàlisi de la informació. El periodisme ha d'alliberar-se de les tasques mecàniques i centrar-se a verificar les informacions. Som a l'era del periodisme postindustrial.

—Se'n parla molt, de la possible desaparició de la premsa impresa a curt o mitjà termini. Què en pensa?

—Hi ha alguns elements que ho avalen. Si mirem la caiguda de l'edició i de la inversió publicitària, sembla factible allò que diuen que els diaris a Espanya s'acabaran el 2027... Caldrà veure si sorgeix alguna manera de finançar el periodisme professional. Únicament amb la venda d'exemplars i la publicitat, això ja no serà possible. La publicitat també ha trobat a la xarxa una alternativa, ja no es veu obligada a pagar res: tenen la seva web i el seu perfil de Twitter.

—Un panorama descoratjador.

—Així com el protestantisme va nàixer per negar l'exclusivitat dels capellans de l'Església davant Déu, les xarxes han fet perdre al periodisme el seu monopoli informatiu.

—Twitter és protestant, doncs.

—Sí. I els diaris, més aviat catòlics.

Víctor Maceda

Albert Sáez, guanyador del premi d'Assaig Joan Fuster d'enguany, assegura que “el periodisme ha d'alliberar-se de les tasques mecàniques i centrar-se a verificar la informació”.